

Eks mu ko-hus tä - nu te - ha Ju - ma - la - le il - ma pääl?
Sest ma saan küll kõi - gest nä - ha, kuis nii lah - ke Te - ma meel.

Ar - mu täis on Te - ma sü - da, et Ta sel - le e - lu sees

kõi - ki hoi - ab hel - du ses, kes siin kum - mar - da - vad Te - da.

Aeg kõik as - jad lõ - pe - tab, Ju - mal ik - ka ar - mas - tab.

2. Nii kui kotkas pojad matab tiiva alla hoolega, nõnda ka mind Jumal katab kõikepidi armuga: Ta mind emaihus loonud, ihu, hinge andnud mul ja ka pärast toitu küll on mu kätte rohkelt toonud. Aeg kõik asjad lõpetab, Jumal ikka armastab.
3. Oma Vaimu õigeaks saatjaks annab Ta mul sõna sees, et see oleks juhatajaks taeva teed mul näidates, et mu südame Ta täidaks rõõmsa, kindla usuga: selle läbi võidan ma surma ja ka põrgu viimaks. Aeg kõik asjad lõpetab, Jumal ikka armastab.
4. Isa, et Su armastusel otsa pole iialgi, siis ma tõstan lapse kombel käed Su poole julgesti. Aita mind Sind ülistada kõige oma elu sees ööd ja päevad Sinu väes, kuni saan Sind kummardada ja Sind kiita südamest ükskord taevas igavest!

*Viis: "Sollt' ich meinem Gott nicht Singen"
Johann Schop, arvatavasti 1595-1665.
Sõnad: Paul Gerhardt, 1607-1676.*